

חַת־ת לַשַּׁבָּת קוֹדֶשׁ פְּרַשְׁת מִקֵּץ יוֹם ו' דַּחֲנוּכָה ל' בִּסְלֹו – רֵאשׁ חוֹדֶשׁ חֲשׁוֹן שַׁבָּת חֲנוּכָה ה'תשפ"ו

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁבִיעִי עִם רִשִּׁי

יוסף שומע שבנימין קרא לכל בניו בשמות שמזכירים את חסרוננו. ומתחיל לבכות. הוא מעמיד פנים כאלו הוא משתמש בגביע "קסם" כדי להושיב את האחים בסדר הנכון. אחרי הארוחה הוא מחביא את הכוס בשק של בנימין והאחים הולכים לדרכם. יוסף שלח מִישָׁהוּ לְתַפּוֹס אוֹתָם וְלִמְצֹא אֶת הַגְּבִיעַ. האחים מוכנים לעשות הכל כדי לודא שבנימין חוזר אתם הביתה.

תוך כדי שיוסף דבר עם האחים על חסדי ה', הוא שאל את בנימין על המשפחה שלו: "האם יש לך עוד אח מאותה אמה?"

בנימין ענה: "כן, אבל איני יודע היכן הוא?"

האם יש לך ילדים?" שאל יוסף.

"כן, יש לי עשרה בנים: בלע, בכר, אשבל, גרא, נעמן, אחי, ראש, מפים, חפים וארד" כשיוסף שאל מה המשמעות של השמות האלו בנימין הסביר לו איך כל אחד מהם קשור לאחיו החסר, יוסף (לדגמה- חפים- בגלל שיוסף ובנימין לא היו אחד בחפה של השני).

יוסף מאוד התעצב כששמע את זה, הוא יצא מהחדר ובכה. כשהוא חזר, המשרתים הגישו את

הָאָרוּחָהּ. (יוסף, האחים שלו והמצרים שהיו אתם אכלו כלם בנפרד, בגלל שהמצרים לא יכלו לראות כיצד יוסף אוכל מהבהמה אותה הם עובדים בעבודה זרה, וגם בגלל שיוסף לא רצה שהאחים שלו יראו שהוא אוכל משהו שהמצרים לא אוכלים וינחשו שהוא יהודי).

יוסף העמיד פנים כאלו הכוס שלו היא כוס קסם ואמר לכל אחד מהאחים היכן לשבת. הוא סדר את מקומות הישיבה מהגדול לקטן, כשהוא דואג לסדר גם שכל הבנים של אותה אמה ישבו יחד. השבטים היו מקסמים בגלל שהם לא ידעו איך הוא יכול לדעת את סדר הגיל והאמהות.

אחרי שכלם אכלו את האוכל, יוסף אמר: "בנימין לא הגיע לכאן מרצונו, לכן מגיע לו יותר מזון" כשאסנת ראתה שיוסף נותן לבנימין יותר מזון מלאחרים, היא גם הוסיפה לו משלה. מנשה ואפרים גם הוסיפו! לכן לבנימין היה פי חמש מזון מהאחים האחרים.

למרות שהשבטים (וגם יוסף) לא שתו יין מאז שהם מכרו את יוסף, הם כלם שתו בפעם הזו, שתו כהגון.

אחרי שהסעודה הסתיימה, יוסף שלח את ראש המשרתים למלא את השקים של האחים שלו במזון, ולשים את כספם למעלה. הוא גם אמר לראש המשרתים להחביא את "כוס הפלא" שלו בשק של בנימין. המשרת עשה כדברי יוסף.

בבוקר, השבטים החלו במסע חזרה לארץ ישראל. (לשמעון לא היה את החמור שלו וגם לא את השק, כיון שהאחים שלו החזירו את זה בפעם הקודמת לארץ) הם לא הספיקו ללכת הרבה, כשיוסף שלח את המשרת שלו, לך תרדף אחריהם וכשאתה מוצא אותם, תשאל אותם למה הם מתנהגים אלי לא יפה בשעה שאני היתי כל כך נחמד אליהם? למה הם גנבו לי את "גביע הפלא"?

המשרת רדף אחריהם, ואמר להם מה שיוסף אמר לו לומר. האחים אמרו: "חס ושלום! אתה ראית שרצינו לתת חזרה את הכסף שמצאנו בשקים שלנו, זה מראה שאנחנו אנשים ישרים. איך נגנב משהו מהבית שלו? מי שלקח את זה ימות והיתר מוכנים להיות לעבדים אם באמת אחד מאתנו לקח את זה!"

ראש המשרתים ענה: "באמת אתם צודקים, אבל אני אהיה נחמד - רק זה שאמצא אצלו את הגביע יהיה העבד, היתר ילכו הביתה" הוא חפש בשקים של כלם מהגדול לקטן, והגביע נמצא בשק של בנימין.

האחים כלם, קרעו את בגדיהם (כמו שמישהו נפטר ח"ו) שמו את השקים שלהם חזרה על החמורים (הם היו מספיק גבורים כדי לעשות זאת בעצמם) ונסו לחשב כיצד יוכלו להלחם במצרים.

כשהייתה והאחים הגיעו לבית של יוסף, הוא היה שם, ממתין להם והם השתחוו אליו.

יוסף אמר: למה עשיתם לי את זה? רציתם לקחת ממני את הכח המיוחד שלי על ידי גנבת הגביע? אני אדם מאוד חכם, לכן אני המשנה למלך, ואני יכול לנחש מי לקח את הגביע שלי, אפלו בלי להשתמש בקסם!

יהודה אמר: "מה אנחנו יכולים לומר? אנחנו לא עשינו את זה, אבל נראה שה' מעניש אותנו על העברה שעשינו מזמן (מכירת יוסף) אז הנה אנחנו, כעבדים" (יהודה חשב שאולי זה מה שה' אמר לאברהם שהם יצטרכו להיות עבדים בארץ לא להם).

אבל יוסף אמר. "אני לא יעשה כזה דבר! רק זה שהגביע בשק שלו יהיה לי לעבד. היתר ילכו הביתה."

כשהייתה שמע את זה שיוסף רוצה רק את בנימין לעבד, הוא הבין שזה לא היה מה שה' אמר לאברהם, והיה מוכן לעשות כל מה שנדרש ממנו כדי לוודא שיוסף לא יחזיק את בנימין לעבד.

תהלים / יום לי' לחדש פרקים קמ"ה - ק"נ

היום מסיימים את כל ספר התהלים. אם אתם מתפללים שחרית, אתם בודאי יודעים את כל יום התהלים בעל פה. זה אשרי והקטעים שמתחילים בהללויה. הפרק הראשון בתהלים של היום מאד מיוחד. הוא מתחיל במלים "תהלה לדוד" שזהו הפסוק השלישי מהקטע המכנה "אשרי". את "אשרי" אמרים שלוש פעמים בכל יום במהלך התפלה (פעמים בשחרית, ופעם אחת במנחה). הפרק אשרי כתוב לפי סדר הא'-ב' פסוק אחד לכל אות נ', התדעו מדוע?)

באות פ' יש פסוק מאד חשוב "פּוֹתַח אֶת יָדוֹ וּמַשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רָצוֹן". בשלחן ערוך נאמר שעלינו להקפיד לכוין בשעת אמירת פסוק זה באשרי. אם מישהו לא מכין עליו לחזור על פסוק זה שוב (אם תקשיבו להקלטה של תפלה של הרבי, תוכלו לשמע שהרבי עוצר לשניה לחשב על הפסוק לפני שעובר לפסוק הבא בתפלת אשרי).

חסידות מסבירה, שהכונה בפסוק זה היא שה' נותן לכל אחד מאתנו רצון, שנרצה להתנהג כמו שה' מראה לנו בתורה.

תניא / לקוטי אמרים פרק ה' (ל' בסלו שנה פשוטה)

בפרש ה' לומדים שיש דרך קרובה יותר להתחבר לה': למוד תורה.

בעולם כפאשר יש שני דברים שונים, יש מספר דרכים כיצד נתן לחבר ביניהם. למשל חברים - הם יכולים להיות באותו חדר, או הם יכולים להחזיק ידים. או שני סוגי צעצועים, אפשר להדביק אותם יחד או לחבר אותם יחד בדבק גיר.

אבל האפן שבו המוח הגשמי מתחבר לה' כפאשר מבנים ענין בתורה הוא קשר מפלא, אי אפשר להשוות אותו לשום דבר. הוא נקרא יחוד נפלא, והם כל כך מחברים שנהיים כמו דבר אחד. לומדים את תורת ה' על ידי שימוש במוח הגשמי, והתורה מדברת בדברים גשמיים. כפאשר לומדים תורה ומבנים ענין, המוח הגשמי נהיה אחד עם תורת ה' באפן מפלא וחזק ביותר.

כפאשר לומדים משהו, כל כך עסוקים בנסיון להבין אותו שאי אפשר לחשב על שום דבר אחר. כפאשר מבנים את הענין, הוא נהיה חלק מהמחשבה. היות והבנת התורה היא חלק מחכמת ה'. משמעות הדבר שה' נהיה חלק מאתנו. וזהו יחוד נפלא - קשר מיוחד.

מסופר על אחד מחסידי האדמו"ר הזקן. אחרי שהאדמו"ר הזקן למד את הנכתב בפרק הזה, אותו חסיד נותר ער 24 שעות ברציפות כדי ללמד תורה!

היום יום / לי' בסלו

היום אין פתגם ב"היום יום". מפיון שבשנה בה נכתב ספר "היום יום" (תש"ד) היו רק 29 ימים בחדש בסלו.

בזמן שבית המקדש היה קים, כל חדש יכל להיות בן 29 ימים - חדש חסר או 30 יום - חדש מלא בהתאם לזמן שבו נראה הירח. אולם ללא הסנהדרין אין לנו אפשרות לקבוע מתי החדש החדש מתחיל. לכן הלל הנשיא של הסנהדרין, תקן לוח שנה על פי מסלול מיוחד שיתקים עד ביאת משיח שאז נוכל שוב לקבוע את ראש חדש על פי הירח.

בלוח של הלל ישנה מתכנת לחדשים. לניסן 30 יום, לאיר 29, סיון 30, תמוז 29. אולם ישנם יוצאי דפן. חשון וכסלו יכולים לעתים להיות 29 ולעתים 30 יום.

ישנה מתכנת נוספת לכל 19 שנים שמכתיבה לנו אלו שנים תהיינה ארכות ואלו קצרות ואיזו שנה תהיה שנה מעברת.

בשנת תשד"מ היתה שנה ארכה. בהתוועדויות רבות הרבי דבר על כך שזו שנה יחודית. לא רק שיש חדש נוסף (אדר ב') כדי לקיים יותר מצוות, במהלך השנה ישנם גם ימים נוספים- ויש לנו הזדמנויות לקיים את השליחות לחזק את התורה והיהדות ולהביא את הגאולה.

ספר המצוות / מצות עשה קצ"ז, לא תעשה רל"ד

ברמב"ם היום מתחילים ללמד סדרה חדשה של הלכות- הלכות על הלואת כסף. ישנן מצוות רבות העוסקות בכך, והיום נלמד שתים מתוכן.

1. **מצות עשה קצ"ז** – מצוה להלוות כסף לעניים. הרמב"ם אומר שזו מצוה חשובה יותר אפילו מאשר צדקה. מכיון שאנשים אינם רוצים להיות עניים ולהצטרף לבקש כסף, זה יביש אותם. באשר נותנים להם הלוואה, מונעים מהם להגיע למצב כזה וזה חסד גדול.
2. **מצות לא תעשה רל"ד** – אסור לבקש מהעני לשלם חזרה אם יודעים שאין ביכולתו.

רמב"ם / הלכות מלוה ולוה פרקים א', ב', ג'

פרק א' – לומדים שהלואת כסף היא מצוה- לא בחירה! אבל ללוות כסף, זהו דבר רציני ביותר, אם אדם לוה כסף בשאינו זקוק לכך, ולא יכול להחזיר את מה שלוה, נקרא רשע.

פרק ב' – מלמד כיצד סיעו חכמים להקל על מתן הלוואות:

אחרי זמן הגמרא, היו הרבה אנשים ערמומיים שאמרו שאין להם אפשרות להחזיר את ההלוואה שלקחו למרות שבאמת היה באפשרותם.

חכמים החליטו לחייב אנשים להשבע שבועה בשם ה' בפני בית הדין שאין להם כסף. תקנה זו מנעה מאנשים לשקר מחד, ומאידיך מנעה מנותני ההלוואות לחשש שמא בספם לא יחזרו.

לומדים גם הלכה שכאשר נותנים הלוואה, יש צורך בעדים, משכון או חוזה המראה שזהו דבר רציני ולוודא שכל הפרטים של ההלוואה הם ברורים (למשל הסכום המדיק של ההלוואה).

פרק ג' – הרמב"ם מלמד על משכון- לוקחים חפץ מהאדם שלוה את הכסף, ומחזירים לו כאשר הוא משיב את הכסף שלוה.

לומדים את פרטי המצוה אותן נלמד בהמשך, למשל לקחת משכון מאלמנה או שמוש בכלים בהם מכינים מזון לצורך משכון.

דרכי החסידות / חנכה

האם אתם חילים בצבאות ה'? הידעתם שזה כמו להיות חיל בצבא אמיתי?

בצבא אמיתי יש לחילים מפקד שנותן להם פקודות. בשעת מלחמה המפקד חושב מהי הדרך הטובה ביותר לנצח במלחמה. הוא מודא שבכל יום הצבא מבצע חלק חשוב מהתכנית על מנת שבסופו של דבר הם ינצחו. זה נקרא "פקודת היום"- המשימה המיוחדת שצריכה להתבצע על מנת לנצח.

בצבא שלנו- צבאות ה', יש לנו גם כן "פקודת היום". המפקד שלנו- הרבי, אומר לנו שפקודת היום שלנו היא הלקח הנלמד מהשיעורים בחת"ת ובספר המצוות. בשאנו לומדים את השיעורים אנו יכולים להבין מהן פקודות היום המיוחדות, שיעזרו לנו לנצח את המלחמה נגד היצר הרע ולהביא את המשיח.

בצבא, ישנם ימים בהם יש משימות מיוחדות. לפעמים החילים עורכים תקיפת פתע או צריך להלחם בתקף מיוחד בגלל שהאויב מתקרב.

בצבא שלנו, גם כן ישנן משימות מיוחדות. לפעמים המשימה קשורה לחג או בגלל שקורה משהו רציני בעולם. המשימות המיוחדות שלנו חשובות מאוד.

בראלי (בנוס ילדים), הרבי פעמים רבות אמר לילדים מהי המשימה המיוחדת לחג המתקרב.
(מתוך שיחת הרבי, נר חמישי של חנכה ה'תשמ"ז)

גאֵלָה וּמַשִּׁיחַ / מְשִׁימַת חֲנֻכָּה לְחִילֵי צְבָאוֹת ה'

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרת מרים צימעל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

בראלי לילדים שהתקיים בחנכה, הרבי אמר מהי המשימה המיוחדת לחג החנכה. המשימה העקרית היא להתכונן לגאֵלָה ולבית המקדש השלישי. אחת הדרכים לעשות זאת היא על ידי שנדאג שהבית הפרטי שלנו והחדר שלנו יהיו בית חב"ד – בית מקדש מעט. לכן בכל בית, ובכל חדר צריך להיות מקום של תורה, עבודה וגמילות חסדים. שיהיו לנו סדור, חמש וקפת צדקה וכל מה שצריכים להשתמש בחדר על מנת לקיים מצוות.

כל קהלה צריכה גם היא בית חב"ד וזו המשימה של כל אנשי הקהלה לודא שזה מתבצע על פי הוראות הרבי ובדרך הראויה.

אז הנה לכם המשימה המיוחדת לחג החנכה:

כל ילד צריך לפנות להורים ולבקש מהם באפן של "דברים היוצאים מן הלב" דמי חנכה עבור חדר צבאות ה'. כדאי להשתמש בדמי חנכה כדי לקנות סדור, חת"ת, קפת צדקה, קערת נטילת ידים או כל דבר אחר שצריך על מנת להפוך את הבית שלנו לבית מקדש מעט. כמובן כשילדים מבקשים מההורים כזה דבר חשוב, ההורים גם ירצו לעשות זאת.

כה, כל הבית יהפוך להיות בית חב"ד!

(משיחת ליל ה' דחנכה ה'תשמ"ז)